

ZOMERTOCHT MET DE 'S O P'

Henk Alkema

Bij de grondige inspectiebeurt bleek mijn stalen kitsjacht enig achterstallig onderhoud te hebben. Maar alle gaten werden gedicht en de kiel werd (een ideeetje van mezelf) voorzien van een handvat. In geval van omslaan, de boot was niet zelfoprichtend, kon de boot een-twee-drie weer rechtgetrokken worden. De technische uitrusting werd uitgebreid met een z.g. radioscoop. Een vernuftig instrumentje, dat in geval van windstijle automatisch van Scheveningen Radio op Hilversum 3 afstemde. Als de vaart eruit is kun je je maar beter meteen ontspannen. De navigatiemiddelen werden aangevuld met een opblaasbare wereldbol (ook een reddingsmiddel!!!) en de laatste uitgave van de Boschatlas. Veilig gevoel! De tuigage werd in de was gezet en de zeilen keurig gestreken. Vitale onderdelen zoals het gewrangelte, de opbijter en de jufferblokhaakschoep werden grondig geïlied. Het dek kreeg een anti-slip-cursus en de preekstoel werd voorzien van een "doopvont", zodat ik mij tijdens het wisselen van de bollejan, zelf een lavement kan toedienen!

De fokkehalstakels, tufnolstriethaak en de anti-schavielddol waren als nieuw en de voedselvoorraad werd vergroot, zodat zij tevens tot ballast diende. Aan keukengerei ontbrak het mij evenmin, alleen jammer dat het bestek gegist was, zodat ik dit (keurig in een plastic zak!!!) overboord moest zetten.

Het voornemen om op 23 mei uit te varen werd verijdeld door een aanhoudende slechte wind, die, uit de verkeerde hoek, ook nog, meermalen tot windkracht 4 aanwakkerde. Sedert mijn verdwijning in de Bermuda-driehoek had ik mijn vrouw moeten beloven geen onbesuisde dingen meer te doen. Maar 23 juni was het dan toch zover. De grote reis kon beginnen. Met bolle zeilen moterde ik de Harlinger haven uit, nagestaard door de voltallige bevolking. Lang en ontroerd wuifde ik terug, te lang eigenlijk, want een doffe dreun kondigde een tien uur durend verblijf aan op de Pollendam. Er was nu ruimschoots gelegenheid mijn mondvoorraad te inspecteren. Er bleek mij nu wat er in die kisten gezeten moest hebben, die daar maar op de kade gestaan hadden. Er bleef mij niet veel anders over dan rechtsomkeerd te maken. De gehele Harlinger bevolking begroette mij weer hartelijk. Het verzuim werd snel goedgeemaakt en op 23 juli kon ik weer onder zeil. Ik sliep die nacht voortreffelijk en de volgende dag was het dan zover: de grote reis kon beginnen. Wel was het wachten even op een goede wind, maar 23 augustus voer ik dan toch, nagestaard door de gehele Harlinger bevolking de haven uit. Er werd op mijn verzoek deze keer niet gewuifd! Het stuk langs de Pollendam ging zonder noemenswaardige problemen.

Op 23 september arriveerde ik, vermoeid maar tevreden op Vlieland. Enige kleine ongemakken daargelaten, zoals de rubberboot, een relatiegeschenk van de KNZHRM, die in de kajuit tot zelfopblazing was overgegaan, waardoor ik de nachten in de kuip moest doorbrengen, kan ik

achteraf rustig stellen dat, ondanks het eigenge-
reide gedrag van de zelfstuurinrichting en on-
danks het zich gestaag uitbreiden van een met de
Brussels lof meegekomen rattenfamilie, deze
tocht buitengewoon geslaagd genoemd kan wor-
den. De rekening van de reddingsmaatschappij
die mij 23 maal van de Richel heeft moeten sle-

pen stuur ik naar de importeur van de
zelfstuurinrichting, alsmede de rekening van de
drank die ik nadien op therapeutische gronden
heb moeten innemen. Ik heb mij vast voorgeno-
men nog eens de terugtocht naar Harlingen te
ondernemen.

z.s. „S.O.P.”

